

TURCZI ISTVÁN

Rom

Ujjongjanak a füvek, a séta elmarad.
Megmaradt színeit a tócsákba dobva
ránk mered az alkonyat.

A táj, mint sírás közben a szemed.
Ezer apró jaj-csatorna duzzad, csordul,
körülötte ólomszürke, fátyolos keret.

Mintha megállás nélkül minket szidna,
az égi edényből két napja ömlik ránk a víz,
akár egy bosszúszomjas, ókori klepszidra.

A szív ma üresen dobog.
*A ház tört ablakain át kibontja
haját a vér, úgy lobog.*

És lobog a szél is, nedvesen
simítja, legyinti, rázza az öreg fák lombjait.
Még itt vagyok, kedvesem.

Csak te meg én maradtunk.
Törlődnek képek, arcok, történetek.
De az idő nem mozdul alattunk.

Nem akarunk mást, csak élni.
Mondatok alagútjain át előre-hátra kúszva
keressük, amit nem tudunk mire vélni.

Soha nem tudjuk meg, kik vagyunk.
Elföldelt szavainkat szívós gyökéreként
hiába fogja össze az agyunk,

akkor már inkább a felejtés verme.
Ahogy a romok alatti zuhanásban megtelik
fénnel a szív összes üres terme.

A hangos semmiben

[Egy estém Csiki Lacival,
a kétezres évek közepéről]

Ma megint eljöttél.
Eljöttél, és szőrcsimbókjaidat
rángatva a képembe röhögsz,
hogy mióta írok én le olyanokat,
mint a „késedelmi kamaty”?
A teraszon ülünk,
hogy világos legyen a helyzet.
Itt magunk vagyunk,
sivár rímekhez semmi kedvünk.
Bravúrosokhoz meg pláne nem,
te bólintasz, én töltök.
Rizlingszilváni, hideg szóda.
Nagy torokhoz nagy pohár.
Kiisszuk a maradék időt.
Legutóbb éjfélig maradtál,
most gyorsan leszögezzük,
hogy éjféli taxi nem lesz.
Sokat vártunk rá,
és mikor másnap felhívtalak,
azt mondtad, *kurva drága* volt.
Amúgy a Gyarmat utcából
a Thököly csak egy jó nagy köpés,
legfeljebb ma együtt tesszük meg,
szeretünk egymás mellett caplatni,
ivarérettek vagyunk, hajt minket
a szeretők, ital, elvek utáni vágy.
Ebben maradunk. Izzadsz.
Nekem folyik a szemem; parlagfű.
Nem tudjuk, mióta ülünk, és hol
az az itt, amivel áltatjuk magunk.
Mibennünk végre minden óra áll.
Felhorkansz, „ide most jöhetne rímnek,
hogy maradj magadnak, Kistotál!”
De nem. Rímtelen és csillagtalán
az est. Még nem tudom,
de ma utoljára látjuk egymást.
Repülőgép húz el, egy kutya veszettül
vonyít, az utcán káromkodás.
A hangos semmiben
hallgatok veled.